

Vortice onder leiding van Fie Schouten

foto: Elisabeth Melchior

Hommage aan Harry Sparnaay

Op 10 juni vond in het Amsterdamse Bimhuis de ‘Hommage aan Harry Sparnaay’ plaats, een evenement om een saluut te brengen aan deze protagonist van de basklarinet, die in december 2017 overleed. Voor het concert – georganiseerd door Fie Schouten en Tobias Klein – begon, kwamen veel bijzondere foto’s voorbij, waarop momenten uit het leven van Harry Sparnaay te zien waren. Van heel oude beelden met Mauricio Kagel of György Ligeti tot en met familiefoto’s en foto’s met zijn leerlingen. Er was ook een korte videoboodschap van Theo Loevendie, die er zelf niet bij kon zijn omdat hij elders in Amsterdam moest spelen.

Van Roderik de Man, die veel stukken voor basklarinet in allerlei combinaties schreef en op de voorste rij zat, stond *Three for One* (2013) op het programma, indertijd in première gebracht door Harry Sparnaay en Petra Stump & Heinz-Peter Linshalm. Nu nam Ainhoa Miranda de partij van Harry voor haar rekening. Petra Stump wisselt in het stuk naar besklarinet en Heinz-Peter Linshalm tussen contrabas- en bas, daarbij geassisteerd overigens. Fie Schouten vertelde dat Harry de voorkeur had voor de partij waarin niet gewisseld hoefde te worden ... Zo waren er meer persoonlijke en onderhoudende anekdotes te beluisteren.

Absoluut hoogtepunt – muzikaal gezien – vond ik het schitterende *Ocean Child* van Muso, oftewel Frans Moussault: een stuk voor basklarinet en shakuhachi (zeer geconcentreerd en fraai gespeeld door Harrie Starreveld, een voormalig lid van het Trio, waarin naast Harry Sparnaay ook René Eckhardt deelnam). Door de geweldige concentratie op klank en stilte dwongen de twee spelers ook enorme aandacht van het publiek af. Prachtig om de menging van de uiterst zachte tonen van de basklarinet met de Japanse bamboefluit op dit niveau te ervaren.

De partner van Harry in het Fusion Moderne, pianist Polo de Haas, speelde nu logischerwijze solo. En wel het stuk *Improvisations and*

Harmonies uit 1991, dat hij ook vaak speelde bij hun gezamenlijke concerten. Het is een bijzonder stuk dat zich van laag naar hoog over de piano beweegt, daarbij een route afduggend van hel naar hemel of, zoals Polo de Haas toelichtte, voor de niet-gelovigen onder ons: van het donker naar het licht.

Maarten Ornstein deed vervolgens verslag van zijn lessen bij de meester, die na vijf minuten meestal over jazz en ‘dus’ over John Coltrane gingen, waarna ze samen een kop koffie gingen halen. “Het is een wonder dat ik in die vijf jaar toch een heleboel over het instrument geleerd heb.” Vervolgens speelde hij een kort stuk van Marin Marais. Een prachtig zacht stuk en een mooie afwisseling in het programma.

Guus Janssen componeerde het stuk *Sprezzatura* naar aanleiding van een opmerking over een compositie van Giacinto Scelsi, waarin twee grepen voor dubbeltonen werden weergegeven. Guus vroeg destijds (ca. 1981): “Harry kun jij dit spelen?” Vervolgens ging ongeveer elke dag de telefoon, waarna Harry op enthousiaste toon verslag deed van weer een nieuwe dubbeltoon-greep, die hij ontdekt had op zijn basklarinet! Uiteindelijk had Guus Janssen een stuk of 30 dubbelklanken ter beschikking om het stuk mee te maken. Hij improviseerde nu met Oguz Büyükberber. Heftig en bij vlagen ook jazzy en lyrisch.

Na de pauze trad Fie Schouten aan met pianist Nora Mulder en fluitist Jana Machalet in het stuk *Il volta della notte* (1987) van Paolo Pizzetti. Een stuk waarover Harrie Starreveld memoreerde dat ze het met het Trio ooit na een copieuze maaltijd (dat was namelijk de gage) met maar liefst drie soorten wijn uitvoerden in licht beschonken staat (en dat terwijl ze anders nooit een druppel alcohol voor een concert nuttigden). De energie was overweldigend en ze kregen een geweldige recensie in Australië destijds.

Lothar Ohlmeier en Tobias Klein vertegenwoordigden de vrije im-

provisatie uit Duitse hoek, bijzonder fraai. Het trio dat erop volgde bood gelegenheid de fenomenale drummer Martin van Duynhoven weer eens te horen spelen in twee stukken van de recente cd *Vibrate in Sympathy* met virtuoos baswerk van Gonçalo Almeida uit Portugal en Tobias Klein krachtig en soeverein op de basklarinet. Natuurlijk kon ook een ode aan het befaamde Basklarinetcollectief uit de jaren 80 en 90 (zes basklarinetten en drie contrabasklarinetten) niet ontbreken. Hierin speelden veel oud-leerlingen van Harry Sparnaay samen: Peter Beerkens, Jan Weijenberg, Frans Moussault, Jacques Dubois, Jelte Althuis, Ainhua Miranda, Marij van Gorkum, Fie Schouten, Laura Carmichael en de groep werd aangevuld met Heinz-Peter Linshalm. Na *Vortice* van Enrique Raxach werd het concert besloten met *Ladder of Escape*, het swingende en energieke stuk van Michael Smetanin.

Silvia Castillo bedankt de basklarinettisten

foto: Elisabeth Melchior

Hierna was het woord aan Silvia Castillo, de vrouw van Harry, die alle aanwezige oud-leerlingen in een emotionele toespraak, uitgesproken door Ilonka Verdurmen (partner van Polo de Haas), dank liet zeggen voor dit herdenkingsconcert. Zij bood hen allen een fraai affiche aan, als herinnering aan de bijzondere musicus Harry Sparnaay.

Henk Jansen

Gerbrich Meijer schittert op Deens examen

Gerbrich Meijer (1997) deed op 4 juni 2018 haar bachelor-examen klarinet aan de Royal Danish Academy of Music in Kopenhagen. Ze studeerde er drie jaar bij John Kruse. Eerder dit jaar deed ze auditie bij Yehuda Gilad van de Colburn

Gerbrich Meijer en Yfynke Hooegeven

foto: Loek Beukman

Conservatory of Music in Los Angeles. Na de voorrondes waren in de eindronde (de live auditie) 25 kandidaten uit heel de wereld overgebleven. Gerbrich werd als enige tot de masteropleiding toegelaten. Dat hoorde ik al vóór het concert en het beloofde wat. Ik was trouwens niet zómaar daar, in Kopenhagen: ik kende Gerbrich van vroeger, als medeleerling van mijn klarinetdocent Yfynke Hooegeven in Groningen, en wist dat ze goed was. En Kopenhagen is een leuke stad, daarmee was ze het eens, bleek na afloop.

Ze speelde samen met haar begeleiders een examenconcert dat stónd: Kovács' Hommage à J.S. Bach, Webers Grand Duo Concertant, Poulencs Klarinetsonate en van Brahms zijn beroemde Klarinetkwintet. Verrassend sterk vanaf het eerste moment. Een mooie ronde toon? Uiteraard. Een pianissimo, vanuit niets beginnend en vloeiend crescendo naar een heftig, gaaf forte? Ook dat. En in de hoogte zuiver en zeker, absoluut.

Maar boeiender nog was de ongekende heftigheid en lyriek waarmee ze verhalen kon vertellen in wat ze voordroeg. Als een soort poppenspeler liet ze stemmen en facetten van de muziekstukken met elkaar praten. Haar expressieve houding, haar gezichtsuitdrukkingen, het leek wel of ze het stuk wás dat ze speelde. Ze stond er soeverein boven, zoals we dat dan niet ten onrechte zeggen. Ze pakte de aandacht van het publiek en liet die niet meer los. Dit is wat muziek kan doen (dacht ik) en de klarinet helemaal!

De examencommissie gaf haar tweemaal een tien (een 'twaalf', op z'n Deens): voor haar eigen optreden én voor haar ensemblespel. Het was een examenconcert dat vrolijk naar de toekomst wijst!

Loek Beukman